

Yazdıqlarımın içində məni də oxuyun, özünüzü də...

Elnarə Nəcəf qızı Cəlilova Xaçmaz şəhərində dünyaya göz açıb. Fortepiano üzrə musiqi təhsili alıb. Orta məktəbdə oxuduğu illərdə şerə, musiqiyə həvəs göstərib. Ara-sıra könlündən keçənləri ipə-sapa düzüb. Atasının kitabını görmək istəyirdi. Lakin bu günü görməyə amansız əcəl macal vermədi. Elnarə xanım deyir ki, atamın arzusu kimi bu kitabı çap etdirirəm, yaqın ki, ruhu sevinər.

Elnarə Cəlilova bu istəklə kitabını çapa hazırlayıb. Burada onun atasına, anasına, doğmalarına yazdıqlarını oxuduqca, bu gənc xanımın Azərbaycan qadınlarına məxsus ailəcanlılığını görürük. Amma onun sevgisi tək ələ əylənlərinin təmsalında məhdudlaşmır. Onun sevgisi ətrafındakılara- dostlarına, rəfiqələrinə də yetərinə sirayət edib. Belə olmasaydı, onun dost-tanışlarından eşidib-öyrəndiyi həyat hekayətlərini, sevgi macərələrini öz könlü dünyasından bu dərəcədə isti hisslərlə keçirdə bilməzdi, özünün duyğuları kimi ifadə edə bilməzdi.

Doğrudan da, kitabda təsvirini tapan lirik aşiqanə duyğular onun tanış-bilişlərinin sevgi macərələri əsasında qələmə alınıb. Bunu Elnarə xanımla söhbət edərkən özü də etiraf etdi. Dedi ki, onu təsirləndirən həyat hadisələrini o, daxilən yaşaya bilir və bu həyəcanlı notları nəzmə çəkib, oxucularına çatdırır. Deməli, kitabda rastlaşdığımız müəllifin lirik Mən obrazında həm də onun dost-tanışlarının duyğu və düşüncələrinin inikasını görürük. Həm də bu duyğulanmalardan hər bir oxucu təsirlənə bilər. Çünki yazarmın bir mühüm missiyası da ətrafında olanları lirik subyekt olaraq özünün daxili dünyasının səsi kimi ümumiləşdirib oxucularına emosional bir tərzdə çatdırma bilməkdir. Elnarə Nəcəf qızının mənzumələrində biz bu ümumiləşdirmə bacarığını görüb müşahidə edə bilirik. "Mavi ekran" mənzuməsinin təmsalında dediyimiz öz yerini alır: "Dedilər kino gəlib, qaçıb tez bilet aldım" misraları ilə başlanan bu nümunədə bir qədər sonra oxuyuruq:

*Kino məndən çəkilib,
Tale mənim taleyim.
Ucadan eşidilən
Eynən mənim nəfəsim.*

Müəllif burada həyatı kino ilə müqayisədə verir.

- Demək istəyir ki, kinodakı obrazlar da elə cəmiyyətdə yaşananların ekrandakı proyeksiyasıdır.

*Ayrıldım xəyallərdən,
Nə kino var, nə ekran.
Məni mənə göstərən
Vidənəmdir hər zaman!*

Deməli, Elnarə xanım xəyalında kinolardakı sayaq bir süjetli təsvir qurub, oxucusuna başa salmaq istəyir ki, hər kəs həyatda bir kino lenti kimi özünə- özünün iç dünyasına dönüb baxmağı bacarmalıdır. İçindəki sənə kimliyini göstərən o sehrli ekran elə sənə vicdanındır. Didronun bir kəlamı var: "İnsanlar iki yerə ayrılır: Tanıdıqca böyünlər, tanıdıqca kiçilənlər". İnsan vicdanı ilə üz bəz qalanda özünü yaxından görüb tanıya bilir. Hər kəs vicdanının dərəcəsinə özünü tanıya bilər. Böyümək də, kiçilmək də insanın vicdanından asılıdır.

Bu mənada Elnarə Nəcəf qızının yazdıqlarında həm də oxucularını özünə tanıdığa göstərə bilmək missiyası var. Yəni bu mənəm, yazdım, Siz də oxuyun. Yazdıqlarımın içində məni də oxuyun, özünüzü də! "Həyat güzgüdür, sənə sənə göstərir". Özünü gör, tanı, nəticə çıxart. Özünü böyütmək də, kiçiltmək də güzgüdə gördüyünün canlı əksindən asılıdır.

Şakir Əliföglü,
Filologiya üzrə fəlsəfə doktoru.